

Jonáš de Leeuw

Od: Rósa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>
Komu: Jonáš de Leeuw <jdl@xs22.nl>
Odesláno: 1. září 2000 06:05
Předmět: Strachu plný kalhoty

Ahojky Jonáši,
trochu brzo na mejl, vid'?' Ty si určitě ještě sladce chrníš v postýlce.

Já jsem tak brzo vzhůru, protože dneska to bude můj první den na nový škole. Rósa nováček, zajíček, ušáček! (Vykulenec, ustrašenec, poděšenec, larva, pulec, ucho, bažant, nenapadá tě ještě něco?)

Mám z toho docela hrůzu jít na novou školu. Naštěstí jsou se mnou ve třídě Sanne a Lidwien. Sanne je moje nejlepší kama-

rádka. Troufá si na všechno a je s ní šílená psina. Má šest kroužků v levém uchu a tři v pravém! Hustý, co?

Já žádný nesmím, dokud mi nebude šestnáct. Mamka si určitě myslí, že teprv pak budu mít tolik rozumu, abych mohla myslet sama za sebe! Směšný! Často dělá, jako bych byla ještě malý dítě. Dokonce se nabídla, že mi pomůže balit knížky! Jako kdybych to nezvládla sama!

To je teda pravda, nezvládám. Začala jsem s tím včera a zničila šest archů papíru. Ale dokážu to! Jen jsem měla radši začít dřív. Když jdeš do prváku, čeká tě čtrnáct různých předmětů a na každý předmět několik knížek a pracovních sešitů a ty všechny musí být zabalený! (A když jsou zabalený, musí se taky podařit je normálně otevřít a zavřít, no a to teda pořád nešlo!)

Tak já ti vyjmenuju všechny předměty, co mám:

Životní názory a postoje	1 hodina (Co to asi je? Jak a s jakými názory se postavíte k životu?)
Nizozemský jazyk	4 hodiny
Francouzský jazyk	3 hodiny
Anglický jazyk	3 hodiny
Dějepis	2 hodiny
Zeměpis	2 hodiny
Matematika	4 hodiny
Biologie	2 hodiny
Hudební výchova	1 hodina
Výtvarná výchova	2 hodiny
Pracovní výchova	1 hodina
Tělesná výchova	3 hodiny (To je divný slovo. Jako kdyby se mě chystali vychovávat...)
Technika	2 hodiny (A co je asi tohle?)
Studijní hodina	1 hodina (?)

Každá vyučovací hodina trvá padesát minut a přestávka 20 minut. Polední přestávka taky.

Mám šest nebo sedm hodin denně. A jednou pět. To je teda do 13:20. Zvláštní, že je takhle všechno rozdělený po hodinách.

Na základce je to všechno úplně jinak. A na každou hodinu musíš do jiné učebny. Jejda, jen abych to našla, protože ta škola je šíleně velká!

Ted' něco jinýho, nebo vlastně to k tomu taky patří: myslím, že se ze mě stává puberťačka. Například se ted' dost hádám s mamkou. Dřív se mi to tak moc nestávalo. Často je to kvůli blbostem. Vyčetla jsem, že to patří k pubertě. Takže mám vždycky pěknou výmluvu. Když mamka prohlásí: „Róso, ty jseš dneska nemožná!“ řeknu: „Jo, za to já nemůžu, vždyť jsem v pubertě.“

Cítíš se už trochu pubertácky? Určitě ještě ne. Podle mě to přijde teprv, když jdeš na střední školu. A kluci jsou ve všem opožděný, říká mamka. Takže ty jseš ještě takový malý telátko ze základní školy! Chacha, to byl vtípek, nečerti se!

Jsem zvědavá, jaký to dneska bude. V noci jsem se čtyřikrát vzbudila, abych se podívala, jestli je budík dobře nařízený, protože jsem se bála, že zaspím. Nakonec, to bylo už půl pátý, jsem se zas dala do balení učebnic. Těch teda je, ty jo! Do některých jsem nakoukla a zdály se mi strašně složité.

V Limburgu už škola začala, vid'? Ty chodíš už týden do školy v tom vašem Limbolandu, co? Potit se k přijímačkám! (To byla náhodou brnkačka! Nesmíš se nechat vynervovat učitelkou.)

Dumám, co dělají děti na střední škole o přestávkách. Že by hrály ještě kuličky a na babu? To se mi vždycky tak líbilo. To je tedka asi jen pro mimina, vid'?

Pomóc, najednou je už skoro půl sedmý, ještě přijdu pozdě!

Ahojky!

Rósička-Larvička

P. S. Víš co? Dám ti nějaký rady, jak přežít příští rok. Aspoň se nebudeš klepat trémou jako já ted'!

Rada na přežití číslo 1: Začni včas balit učebnice.

Rada na přežití číslo 2: Zúčastni se nejdřív kurzu balení učebnic.

Rada na přežití číslo 3: Kup nejmíň 50 archů balicího papíru.

Strachu plný kalhoty

„No, néééé!“ ječí Rósa. „Můj první bedár, zrovna na můj první den v nový třídě!“

Stojí v tričku a v kalhotkách před zrcadlem ve svém pokojíčku a zoufalým pohledem si zkoumá nos. Přesně na špičce trůní obrovský buclatý červený pupínek! Rósa tlačí nosem na sklo a snaží se uhrík vymáčknout, jako to jednou viděla dělat mámu.

Ale jediným výsledkem je, že se ta strašná věc stává pořád buclatější a červenější! Rósa vzteky zařičí. Popadne kartáč na vlasy a prohrábne jím zašmodrchané kudrliny. Auúú! To ještě chybělo, samé uzlíky! Z pouhého zoufalství mrskne tou věcí přes pokoj a kopne do úplně nového psacího stolu. Pak se sesune bezmocně na postel a dá se do pláče.

„Róso, co je to za rámus, je teprve půl sedmé! Co to proboha vyvádíš?“

Máma vchází ospale do pokoje. Udiveně se rozhlíží kolem. Po celém pokojíčku je nepořádek. Všude leží oblečení, ponožky, boty, ručníky a zmačkaný balicí papír.

Rósa se posadí, má uplakané oči. „Já do školy dneska nemůžu! Nejdou,“ vzlykne.

„Beriško, jseš nemocná? Co je ti?“ ptá se máma vyděšeně a sedá si k ní na postel.

Rósa vrtí hlavou. „Nejsem nemocná. Je to něco mnohem horšího! Koukni!“ ukazuje si na nos. „Jsem totálně zsměšená. Obrovský bedár, takhle se přece nemůžu ukazovat? Zrovna první den na nový škole! Všichni se mi budou smát!“ Rósina máma přimhouří oči a svráští čelo. „Bedár? A kde?“ „Tady!“ křičí Rósa a ukazuje si na špičku nosu. „Ty ho nevidíš?“

Máma se k ní sklání a pozorně se ještě jednou podívá. Tře prstem Rósina nos. Vtom se dá do smíchu. „Jó, tohle tady, ten malilinkatý pupínek. Ten je roztomilý! Droboulinký

kůzlečí uhřík-trpaslík. Kvůli tomu tak vyvádíš? Toho si přece nikdo nevšimne. Na to opravdu potřebuješ lupu!“

Rósa nazlobeně odstrčí máminu ruku z nosu. „A ještě si ze mě dělej legraci. To vůbec není k smíchu!“

Znovu se žene k zrcadlu. „Nemohla bys mi ho vymáčknout? Ten bedár musí pryč!“

„Vymáčknout? To ti uždřbnu celý nos.“ Máma ukazuje na poházené věci. „Hele, dámo, to tady vybuchla bomba nebo co?“

„Nebud' tak vtípná, člověče. Jasně, že ne. Nevím, co si mám vzít na sebe. Mám děsně málo oblečení.“

„Málo oblečení? Já mám dojem, že se tady nedá ani hnout. A pozor, nebud' drzá. Já pro tebe nejsem člověče, ale mamka, nebo jinak taky Helena.“

„A kde jsou teda ty džínsy, ty nový? Nikde je nemůžu najít!“ Rósina máma vstane, zívá a přivine si župan k tělu. „Ty jsou dosud ve špinavém prádle. No, já si jdu ještě lehnout, jo. A než odejdeš do školy, ať je pokojík v pořádku.“

„Ve špinavém prádle?“ přeskakuje Rósin hlas. „Já jsem přece tuhle říkala, že dneska musí být vypraný!“

„Milý broučku, zavalený balicím papírem a oblečením, které nemáš, nějaké kalhoty tady vidím tu a tam ležet. A všechny jsou čisté.“

„Ale já musím mít ty nový! Ty ostatní jsou blbý a krátký a malý!“ Rósa sebou plácne do postele a pevně stiskne polštář přes hlavu.

„Do školy nejdu,“ ozývá se přiškrceně. „Můžete mi vlízt všichni na záda. Nemám vůbec nic na sebe a na nose mi trůní ohavný bedár! Jsem znetvořená a všem pro blázný!“

Když Rósa přijíždí na kole, vidí, že Sanne a Lidwien čekají, jak bylo domluveno, u křoví vedle dětského hřiště. Tady se dříve scházely. Rósa se hihňá. Na základní škole měly takový klub. Vždy si domluvily sraz na tajném místě – v bouďě, kterou si vybudovaly v křoví a kterou nebylo z hřiště vůbec vidět. To byl jejich klubový dům. *Klub Žvanilek* stálo na vývěsce, kterou si samy namalovaly a přitloukly nad

vchodem do chýše. Měly také heslo, které se každý den měnilo. Popořadě mohla každá nějaké vymyslet: hodně bláznivá, těžká hesla, která si stále pletly. Čím delší slovo bylo, tím lepší. Rósa si jich ještě pár pamatuje. Jednou to bylo: *velkáhubatlustýholýzadekhloupýspratek*. Nebo to bylo spíš: *hloupávelkáhubaholýzadekhlustýspratek*? Někdy mohly přijít i ostatní holky, ale jen když s sebou přinesly něco dobrého a znaly heslo. To tam spolu proklábosily hodiny a hrály si s panenkami a mazlíčky „na maminku a na tatínka“. Dokonce i když přšelo, protože střecha vodu nepropouštěla a v boudě se válelo pár starých dek. Róse je trošku smutno, když si na to vzpomene. Vypadá to, jako kdyby se uzavřely kapitola, místo a čas, kam se již nemůže vrátit. Dnes už je na to velká, aby si hrála ve skrýši. Věci, které byly dříve tak krásné, jsou najednou dětinské. A kdo to vlastně takhle rozhodl? Na základní škole byli ti největší. Ale na nové škole jsou z nich zase žabáci. Nováčci, zajíčci. Róse se to zdá celé zamotané. Ještě ne tak velcí, ale malí už taky ne. Něco mezi.

„Sorry, že jedu tak pozdě!“ křičí Rósa z dálky. Sesedne a tře si nejistě nos. Máma jí namazala na nos nějakou hnědou mastičku a ujistila ji, že pupínek vůbec není vidět. „Vidíte na mně něco?“

Kamarádky si ji zvědavě prohlížejí.

„Já teda ne,“ říká Lidwien. „Ty máš na sobě něco novýho?“ Rósa vrtí hlavou.

Sanne si ji kriticky měří. „Hmm, neztloustla jsi? Je to ono?“ Rósa zatáhne vylekaně břicho. „Né, jak jsi na to přišla? Kalhoty mi jsou prostě těsný, protože jsou zrovna vypraný!“ Pff, tlustší! naštve se v duchu Rósa. Ta Sanne má vždycky něco. Ale naštěstí ten pupínek opravdu není vidět. Když to nevidí ona, tak to nezmerčí nikdo. Sanne se dokáže někomu fakt nemilosrdně vysmát nebo z něj udělat šaška, jejímu bystrému oku nic neujde.

„Tak co je to teda?“ vyzvídá Lidwien.

„Nic. Dneska je ze mě super nový ucho – zajíček ušáček, a já se ptám, jestli je to na mně vidět,“ zavtipkuje Rósa.

„Já ale mám něco novýho,“ vytahuje se Sanne a zvedne pyšně nohu.

„Teda ty jsou světový, Sanne!“ Rósa obdivně prohlíží kamarádčiny černé botky s ohromně silnou podrážkou.

„Devět centů. Změřila jsem to. Hustý, co?“

„Dávej bacha, ať z nich nespadneš,“ říká Lidwien. „Slyšela jsem o jedný holce, co na nich škobrtla, zlomila si vaz a skončila na invalidním vozíčku.“

„Hele, ty taky umíš přehánět,“ odsekne Sanne. „Prostě zárlíš, protože ty nosíš jen napodobeniny. Jseš děsně k smíchu s těma levnýma botaskama. A podívej se na ty kalhoty. Značka na nich žádná!“

Lidwien se zachmuří a rychle se dívá jinam. Rósa si toho všimne. To je od Sanne nefér, že to řekla. Ví, že Lidwien za to nemůže, že nechodí v značkovém oblečení. Její táta a máma jsou oba nezaměstnaní. Má tři sestry a dva bratry a ona je nejmladší, takže většinou po nich všechno podědí na dotahání. Ale Rósa si netroufá se jí zastat. Když se odváží něco namítnout, schytá to od Sanne. A první den na nové škole se hádat nechce. Ještě by zůstala na školním dvoře úplně sama.

„Hele, tak půjdem, ne,“ zahuhlá. „Nechci přijít pozdě.“

Rósa jede na kole vedle Sanne. Musí si ještě velmi zvykat na velký provoz. Její stará škola byla za rohem, tam chodila pěšky. Nyní to na kole přes město trvá téměř půl hodiny. Také vlastně divný: dřív nesměla nikdy sama do města. Teď si může dělat, co chce. Napínavý!

„Hele, koukni, MacDonald! Nezařadem tam po škole?“ navrhuje Sanne, jako kdyby uměla číst Rósiny myšlenky.

„Super nápad!“ zajiskří Róse v očích. Hned nato se však zachmuří. „Ale já s sebou nemám prašule. Ty jo?“

Sanne kývne. „Ráno jsem dostala stovku od máminýho přítele.“

Rósa na ni překvapeně zírá. „Vždyť se s tím chlapíkem pořád hádáš, ne?“

Sanne pokrčí rameny. „Dneska zrovna ne.“

„Můžu s váma?“ žadoní Lidwien, která jede za nimi.

„Jo, když nás pozveš!“ zavolá Sanne.

Už jsou skoro na místě. Róse se opět svírá žaludek úzkostí. Hodí okem po kamarádce, která vypadá v seprané džínové bundičce, s krátkými tmavými vlasy a s nebojácnýma modrýma očima neohroženě. Sanne se jen tak ničeho a nikoho nezalekne, proto se Rósa cítí prima, že je její kamarádka.

„Chce se ti?“ ptá se.

Sanne pokrčí rameny. „Docela jo, už jsem toho měla plný zuby na tý hloupý základce.“

„To jo, uča Irma tě určitě postrádat nebude, si myslím. Ale nezdá se ti to trochu děsivý jít na střední školu?“

„Děsivý? Jasně že ne, proč? Už mi to stačilo, být malá holčička. Chci být velká a starat se sama o sebe!“

„Ty nemáš třesavku?“

„Né, vůbec ne! Ty jo?“

„Néjo! Jak jsi na to přišla?!“ zahalásí Rósa.

„O čem si povídáte? Pořád mi to o chlup uniká,“ stěžuje si Lidwien a pokouší se jet vedle nich.

„O škole,“ říká Sanne. „Slipko, neriskuj, zařaď se za nás, ještě nás rozmašíruje nějaký auto!“

Lidwien se okamžitě poslušně zařadí.

„Ségra je ve čtvrtáku,“ řve Lidwien. „Prý jsou nováčci na začátku pěkně šikanovaní. Anneke říkala, že je prostě musíš odpálkovat, pak máš havaj.“

„Pff! Nikdo si netroufne zkřivit mi ani vlásek!“ prohlásí Sanne.

Rósa se podívá na hodinky a hrkne v ní. „Za pět minut půl devátý! Zabrat!“

